

Sprijinul tare

Un profesor de la Academia de Arte din Petersburg nu voia să creadă că există un Dumnezeu care îl caută cu dragoste părintească, da, care, mai ales, se interesa de el. Cu toate acestea, el întreținea o prietenie bună cu preotul din micul oraș în care locuia familia sa. Cei doi se întrețineau adesea cu probleme ca: De unde vine omul? Încotro se îndreaptă? Cine locuiește deasupra stelelor? Există un Dumnezeu?

Odată, când a început din nou vacanța, profesorul călătorea la familia sa. Pentru aceasta trebuia să traverseze o strâmtoare lată de zece kilometri, care înghețase.

Călătorii au declarat ca prea primejdioasă o traversare, deoarece gheața solidă fusese deja o dată crăpată de o furtună și sloiurile încă nu erau bine înghețate laolaltă.

„Prostii!”, a fost profesorul de părere. „doar am reușit să trec dincolo în fiecare an. Înainte! Plătesc o sută de franci.”

Banii ademeneau. Doi conducători erau pregătiți să meargă cu el. Unul mergea înainte și încerca atent gheața cu cangea; celălalt mergea cu bagajul la câțiva pași în spatele profesorului.

Pe când erau pe mijlocul strâmtoării s-a iscat iarăși dintr-odată o furtună. Din când în când pocnea ca o împușcătură. Deodată, gheața s-a crăpat. O spărtură lată îl despărțea pe profesor de ghidul său care mergea în față, iar când s-a întors, l-a văzut pe celălalt grăbindu-se spre uscat, pentru că peste tot se căscau spărturi late în gheață.

Așa că omul singuratic stătea pe un sloi de gheață, care sfărâmându-se încet, era târât în largul mării. Prin umblatul dus și întors pe mica sa insulă de gheață, el abia dacă putea să se mențină cald. Dar din minut în minut se întuneca tot mai mult. Se apropia noaptea. Apoi, mai mult de jumătate din sloiul său de gheață s-a desprins. În câteva clipe părea pierdut. În acest necaz și-a amintit cuvintele preotului, pe care i le spusese cândva: „Când valurile întunecate ale morții se vor mișca în jurul picioarelor dumneavoastră, abia atunci veți putea crede. Atunci rugați-vă Mântuitorului!” Și în situația sa deznădăjduită a îngenuncheat pe gheață, a împreunat mâinile. Dar nu știa să se roage. Doar n-o mai făcuse din copilăria sa. Nimic nu-și amintea, decât mica rugăciune de la masă pe care trebuia s-o rostească zilnic pe când era copil. „Vino, Doamne Isuse, fii Musafirul nostru, binecuvântează ce ne-ai dăruit!” Abia rostise cuvintele care pentru situația sa păreau totuși cât se poate de nepotrivite, când i-a trecut ca un fulger prin inimă:

„Aceasta Dumnezeu mi-a dat-o, ca să vin astăzi la credință. Deci, El mă iubește și Se gândește la mine.”

Între timp se făcuse întuneric de tot. Atunci a auzit dintr-odată pe cineva strigând în spatele său. Când s-a întors, a văzut apropiindu-se o barcă în care cineva agita o făclie. Luntrașul luase ajutor de pe mal. Profesorul era salvat.

Când a ajuns acasă, primul său drum a fost la bătrânul preot, ca să-i povestească ce făcuse Dumnezeu pentru el. Toate îndoielile sale se risipiseră ca ceața în fața soarelui. El a dovedit de aici înainte, printr-un mod de viață temător de Dumnezeu, că ceasul acela pricinuisese o transformare completă în viața sa.

Deja pe vremea lui David existau nebuni, care *spuneau în inima lor*: „Nu este Dumnezeu” [Psalmul 14.1]. Astăzi, după aproape trei mii de ani, această nebunie se exprimă destul de des în adunări publice. Dar câți atei n-au învățat să se roage, ca acest profesor în primejdia morții, când

valurile morții îl acopereau! Pentru o conștiință acuzatoare, înțelepciunea acestei lumi încă n-a găsit niciun leac.

Într-o mare adunare populară din Westfalia, vorbitorul a povestit următoarele:

Nu de mult, un muncitor împreună cu soția sa și cei patru copii ai săi s-au retras din Biserică. Apoi, bărbatul puternic a căzut dintr-odată la pat. În scurt timp, boala a ajuns la un punct culminant îngrijorător. „Nevastă”, a spus soțul într-o dimineață pe la ora patru, „cheamă-l pe preot!” Femeia s-a speriat. Credea că n-a auzit bine. „Vrei să spui să mă duc la doctor”, a răspuns ea în cele din urmă. „Ți-am spus, cheamă-l pe preot; voi muri în curând”, a răspuns bolnavul apăsător.

Teama de moarte a soțului și uimirea privind dorința sa, abia au lăsat-o pe femeie să vorbească. După o pauză de mai multe minute, ea a răspuns: „Cum pot să merg la preot? Tu, eu și copiii, noi toți ne-am retras din Biserică. La noi nu mai vine niciun preot.” Atunci, bolnavul s-a ridicat anevoios în pat: „O, femeie, nu mai vorbi, cheamă-l pe preot! Îți spun că trebuie să mor.” Ca și când ar fi avut nevoie de ultima putere pentru exprimarea dorinței sale, bolnavul a căzut înapoi pe pat, epuizat. Deoarece ea nu avea pe nimeni care să poată să facă pentru ea drumul la preot, s-a dus ea însăși la el. „Veniți la soțul meu, care nu poate să moară înainte să vă fi văzut!” Așa l-a rugat femeia pe preot, care a îndeplinit imediat dorința muribundului și s-a grăbit la el.

La ora cinci dimineața, preotul stătea la patul de boală al muncitorului. Mult n-a putut să vorbească omul distrus lăuntric. „Rugați-vă cu mine!”, a fost rugămintea sa. „Există totuși o eternitate”, a adăugat el, suspinând. „Am fost mințit. Moartea mi-a spus adevărul.” După ce preotul îi îndeplinisese dorința, muribundul i-a chemat la sine pe soție și copii. „Există o eternitate”, așa a mărturisit el familiei sale, pe care o condusesese pe drumuri greșite. „Există o eternitate, fiule”, s-a adresat el fiului său celui mai tânăr, care era deja la vârsta adolescenței, și l-a rugat să se întoarcă de la drumul greșit. Fiul părea refractar. Atunci, tata s-a adresat încă o dată copilului său, pe un ton de rugămintă fierbinte: „Fiule, lasă-l pe tatăl tău muribund să-ți spună: *există o eternitate*. Întoarce-te și umblă pe căile lui Dumnezeu.” Iar pe copiii mai mici și pe soție i-a rugat cât mai stăruitor, că orice li s-ar întâmpla și orice ar spune oamenii, să trăiască totuși altfel decât le demonstrase el prin exemplul propriu, pentru că: „Există o eternitate!”

În ziua următoare, soția, smerită, i-a adus preotului anunțul mortuar. În plus, ea și-a exprimat dorința să se întoarcă din nou la Biserică împreună cu ai ei.

Există o eternitate! Acest adevăr l-au recunoscut în ceasul morții deja mulți care L-au tăgăduit în viață pe Dumnezeu, eternitatea și judecata. Omul are nevoie de un sprijin care în situațiile dificile ale vieții se confirmă, care în mâhnire și în dureri, în dezamăgiri și în toate necazurile, ba chiar și în ceasul morții rezistă încercării. Acest sprijin îl avem în Evanghelia lui Isus Hristos, Cel răstignit și înviat. Căci această Evanghelie este puterea lui Dumnezeu, spre mântuire, pentru oricine crede.

Georg Sillwood trăia în Keswick (Anglia). El a zăcut bolnav mulți ani, iar în ultimii ani durerile sale au fost aproape insuportabile. Un om care tăgăduia existența lui Dumnezeu și a Mântuitorului i-a trimis lui Sillwood un pamflet intitulat:

„Cine era Isus?”

Ca răspuns, Sillwood a scris:

„Nu am putere să detaliez tot ce se spune în acest text despre Isus; eu personal nu pot nici măcar să răspund satisfăcător la întrebarea: Cine era El? Dar, cu toate acestea, vreau să vă spun cu toată simplitatea, *ce este El acum pentru mine*, când stau pe acest pat de suferință. Fac experiența că El, în mijlocul fricii și al suferințelor, care fără El ar fi insuportabile, poate să mă mângâie, să mă mențină și să mă păzească. În nopțile de insomnie și în zilele cu dureri, El este mereu cu mine ca

Mântuitorul meu prezent, ca „un prieten mai apropiat decât un frate” [Proverbe 18.24]. El este pentru mine atât de aproape, atât de minunat, încât ceea ce altfel ar fi întuneric, este lumină. Da, pot să am încredere în El și să mă bucur în El. Prezența Sa, dragostea Sa, *El Însuși* nu mai sunt acum o enigmă pentru mine, ci realități vii. În zilele de sănătate și de muncă am găsit că El este ceea ce spune despre Sine. Iar acum, în boală și în neputință, am parte de realitatea Sa mai mult decât oricând.

Pot să vă pun o întrebare ca răspuns la întrebarea dumneavoastră? Ați fost vreodată în situația mea, la numai un pas între dumneavoastră și eternitate? Dacă este așa, ați găsit în credința dumneavoastră acea mângâiere, acea bucurie și liniște pe care eu le găsesc acum în Isus? Vreți să mă determinați să renunț la ce este viață în viața mea, la ce este lumină în întunericul meu, bucurie în suferințele mele. Dar ce îmi veți da în loc de acestea? Eu nu pot să vă spun nici măcar ce simt, *ce este acum Isus pentru mine*. Niciun fel de cuvinte nu pot exprima aceasta și nimeni nu poate s-o înțeleagă, decât aceia care Îl cunosc ca pe *Prietenul lor personal*. Dar descopăr un lucru, că „sistemul” meu, care este *Isus*, poate să suporte testul durerilor, al mâhnirilor și al dezamăgirii, și că nici măcar apropierea morții nu face altceva, decât să întărească și să înalțe acest sistem în realitatea sa și în valoarea sa. Puteți să spuneți același lucru despre al dumneavoastră?”

Necredința nu i-a dat profesorului niciun sprijin în ceasul morții. Muncitorul n-a câștigat în învățăturile revoluționare ale partidului, căroră li se dedicase cu trup și suflet, niciun sprijin de care are nevoie oricine când stă la porțile eternității. Dar amândoi l-au găsit în adevărurile Evangheliei, în Persoana Domnului nostru, Isus Hristos. Acesta este fundamentul stâncos, care rezistă când apele agoniei vuiesc spre noi ca puhoaițe întunecate. El este nădejdea, când în ultimele ceasuri nu vedem nimic decât nulitatea vieții noastre și nicio realizare proprie, nicio faptă proprie nu ne face accesibilă intrarea în paradis. El este mângâierea noastră, când toate celelalte eșuează. El este Cel care ne pune în inimă certitudinea bucurioasă a salvării noastre, bucuria entuziasmată a mântuirii noastre, astfel încât să putem să cântăm:

De-aceea umblarea-mi / Spre țelul sublim,
Așteaptă chemarea / Acasă să vin.
Și-n cântare nouă, Ce mi-o inspiri Tu,
Spun: eu n-am ce-aduce! / Totul vei fi Tu!

Dar ar fi greșit să acceptăm că numai primejdia morții și chinurile morții ne-ar aduce la cunoaștința mântuirii în Hristos Isus. Nu abia atunci când drumul vieții aleargă nebunește spre o destinație necunoscută, cu o viteză amețitoare și o nesiguranță distrugătoare, ar trebui să tragem frâna de siguranță a ultimului suspin al rugăciunii, astfel ca macazul să fie schimbat tocmai la timp și să ne aducă pe linia bună. Experiența dovedește că atunci este adesea prea târziu. Nu, oricând ne cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, fie în primăvara vieții, fie la amiaza ei, ar trebui să ascultăm de El și să venim la El. Da, să ascultăm de El. Firește că trebuie să ne fie dat totul. Totul vine de la harul lui Dumnezeu, „care s-a arătat și aduce mântuire tuturor oamenilor” [Tit 2.11]. Dar depinde de noi să folosim acest har, să mergem la Isus. Și apoi, dacă am apucat acest har, el ne învață ce trebuie să facem. (Compară cu Tit 2.11-14.) Viața noastră ar trebui să-I aparțină după aceea Lui. Munca noastră ar trebui să se facă în Numele Său și spre onoarea Sa. El va fi modelul, pe care noi putem să-l țesem în toată viața și existența noastră. El va fi conținutul, care umple inima noastră. După ce ne-a curățit El Însuși ca popor pentru Sine, este cauza noastră să „*fim plini de râvnă pentru fapte bune*”.